Pregaria.cat

Entrada

Espera i actua amb la creació

Per MartaF el dj., 04/07/2024 - 08:00

El 27 de juny passat, el Papa Francesc va compartir el seu missatge per a la Jornada Mundial d'Oració per la Cura de la Creació, que se celebra cada 1 de setembre. El lema d'enguany és «Espera i actua amb la creació», inspirat en la Carta de Sant Pau als Romans. El Temps de la Creació però, és una iniciativa ecumènica de la qual formen part molts moviments cristians –no només catòlics– com ara el Consell Mundial de les Esglésies, la Federació Mundial Luterana, la Comunió Anglicana i el Moviment Laudato Si'. Així doncs, se'ns presenta com una oportunitat per unir-nos en la fe; una fe que el papa Francesc ens convida a viure de manera encarnada, amb la humanitat fent pinya per construir respostes i esperança a l'amenaça que plana com un corb sobre la Casa Comuna. I és que, quan els corbs volen en cercles, no volen sense rumb sinó que potser busquen una presa des de l'aire, ja que tenen molt bona vista.

El secretari general de Nacions Unides, António Guterres, recentment va fer unes declaracions sobre el canvi climàtic en què deia que «nosaltres no som els dinosaures, som el meteorit». I no et sembla que aquesta metàfora és prou contundent per fer un gir a les nostres vides i prendre consciència del perill que no advertim? La responsabilitat envers l'ecologia és una qüestió global que mai no ens cansarem de reivindicar. L'apòstol Pau ja ens ho recorda, som salvats en esperança: «veure el que s'espera no és esperança: allò que es veu, per què s'ha d'esperar?» (Rm 8,24). Aquesta és l'actitud cristiana d'una vida al servei de la creació i d'una ecologia integral que ens esperoni a canviar l'engranatge d'un sistema deshumanitzat perquè s'ha venut als valors del capital i del consum, oblidant així l'amor per la natura, que és la base i el fonament de tota la vida. «Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors de part. I no solament ell; també nosaltres, que posseïm l'Esperit com a primícies del que vindrà, gemeguem dins nostre» (Rm 8, 22-23).

I si això és així, per què ens quedem impassibles davant del crit angoixant de la terra i d'una humanitat ferida de mort per la ignorància i la indiferència? Per què no se'ns remouen les entranyes davant d'una emergència climàtica que només podrem aturar amb l'acció conjunta de la força de l'Esperit?